

"זְכוּרֵנוּ מֵאִיר"

פרשת השבוע

[עפ"י "לקט שיחות מוסר" (ח"ב) מאת מרן ראש הישיבה הג"ר אייזיק שר זצ"ל]

אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש. כתב הרמב"ם (פלי' המשנה אבות פ"ד מ"ב):
וכבר העידו חכמים על חידוש נפלא בתורה שיש בו זירוז על מעשה המצוות, והוא
אמרו "אז יבדיל משה שלוש ערים", בידוע שאינן מועילות, שהרי כתוב "שש ערי
מקלט תהיינה", אלא אמר מצוה הבאה לידי אקימנה. ואם כיוצא בזה במשה רבינו
ע"ה משיג האמתיות שלם שבשלמים נכסף להוסיף חצי מצות עשה על כל מעלתו
ושלמותו, אין צריך לומר שיעשו מי שנצטרעה נפשם [וכו'].

החידוש שבכאן עפ"י מה שביארנו (פר' מסעי) שהרוצח בשוגג גולה לעיר-מקלט שהיא
מערי הלויים, כי שבט לוי היה פנוי לתורה ועריהם היו בתי-מדרשות חיים, והרוצח
בשוגג תיקונו הוא ע"י ששב אל היסוד והבסיס כי "תורה מביאה לידי זהירות", ומשה
רבינו הראה לפנינו עד כמה יש להזדרז בחצי מצוה המביאה לידי מוסר וזהירות.

ע"י שעוסק בתורה ולומד מאורחותיהם של משרתי ה', יגיע להכרת ערך צלם אלוקים
שבאדם, וההקפדה על שפיכות דמים היא מהטעם המפורש בקרא "שופך דם האדם
באדם דמו ישפך, כי בצלם אלוקים עשה את האדם". האדם הוא דבר שבקדושה,
והרי אפילו סוטר לועו של חבירו כסוטר לועה של שכינה (סנהדרין דף נח:), וכ"ש
ההורג נפש. ומי שלא נזהר והרג בשגגה אותה הוא שחסרה לו מעלת ההכרה הראויה
במעלת האדם.

וא"כ חייב כל אדם לבדוק את עצמו האם הכרת ערך צלם האלוקים שבאדם חדורה
בנפשו כדבעי, [ואף שלא אינה ה' לידו שפיכות-דמים ח'ו], הדרך לקנות הכרה זו היא
ע"י עסק התורה והתדבקות בתלמידי-חכמים, וע"י השגת הכרה זו יפתחו לפניו שערי-
אורה ושערי-תורה.

* * *

[עפ"י "אור יהל" (ח"א וח"ב), מאת רבנו הג"ר לייב חסמן זצ"ל
המנהל הרוחני ישיבת חברון "כנסת ישראל"]

ועתה למה נמות וגו' אם יוספים אנחנו לשמוע את קול ה' אלוקינו וגו'. מי יתן והיה לבבם זה
להם ליראה אותי ולשמור את כל מצותי כל הימים, למען ייטב להם ולבניהם לעולם. לא היתה
כאן יראה פשוטה שמא ימותו, שהרי נאמר "ליראה אותי", ועל זה לא היה אומר
הקב"ה מי יתן והיה לבבם וגו'. [וכו'].

אלא היו במדרגה גבוהה מאוד של יראה מפני ה' יתברך, יראה נכונה ואמיתית אשר
אין למעלה הימנה. וחששו בני ישראל שמא לא יוכלו לעמוד איתן וירדו ממדרגתם,
ואם ישמעו תורה מפי ה' יתברך בחסרון יראה גדולה יתחייבו מיתה לשמים, ויראה אז
(יראה בתוך יראה) נכונה היא.

אבל מאידך מצינו (גמ' ע"ז דף ה.) שאמר להם משה רבנו, ולא נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות וגו', שהיה על בני ישראל לבקש שישמעו את כל עשרת הדברות מפי ה' יתברך. (ועוד יעויין בתוספתא ב"ק פ"ז).

וביאור הענין: כי "לב בני אדם אין חקר", בהיות והאדם מורכב משני כוחות משני קצוות, מצד אחד נשמת חיים ומאידך הגוף והכוחות החומרניים. וטען להם משה רבנו, שאדרבה אם היו שומעים עשרת הדברות מפי ה' יתברך, היו עומדים איתן במצב היראה, ושוב לא היו יורדים ממדרגתם.

פלפול דאורייתא

בדין "טלטול מן הצד"

א) שבת דף מז. "אגב קיטמיה". ברש"י ביצה דף כא: נר' שמפרש שצריך לאפר, ואפשר לפרש כונתו דממילא צריך לכלי, אבל אין היתר בטלטול מן הצד כשאנו צריך לדבר המותר שאוחז בידו, מיהו עי' להלן שהובאו דברי השעה"צ דלצורך הלימוד חשיב צורך דבר המותר. [וצ"ב שיטת רש"י בדין טלטול מן הצד, דבדף מג: הופכו ממטה למטה מפרש רש"י שמטלטל בשינוי]. אבל בתוס' כאן פי' דע"י האפר לא הויא הכנונא "בסיס לדבר האסור", ואולי הכי משמע להו לשון "מחתה באפרה", עי' היטב המשך לשון התוס'. [וצ"ב אמאי מקשה תוס' אגמ' ביצה על-סמך המשמעות כאן ואולי תחילת לימודו כאן וממשיך בקושינו שם]. ובתוס' ביצה כתבו דהיתר הכנונא משום לצורך גופו. - (והעירוני אם י"ל דדמי לשום במדוכה). - [ועיין לשון החזו"א (ס' מ"ז סקכ"ב ד"ה ונראה), "צורך הפירות", ואולי כונתו דממילא צריך את הכלי].

הרמב"ן מבאר שהאפר הוא מוקצה. - ולפי"ז לכ' פי' "אגב" (בארמית: "על גבי") הוא "עם", ומצינו (עי' מתני' מנחות דף צו.) ד"על" אפשרי לפרשו "עם".

ב) כר שיש עליו מעות מותר להגביהו עם המעות לצורך מקומו של הכר, והפמ"ג והמשנ"ב נקטו דגדר ההיתר שמפני הצורך התירו [וכדמצינו בכלי שמלאכתו לאיסור], וכן נקט הט"ז שהתיר גרירת מוקצה ע"י סכין לצורך מקומו של המוקצה, [ומש"כ ב"אורחות שבת" (ח"ב עמ' ק"כ בהערה) שהנשמ"א חולק על הט"ז, אין נר' כן בלשון הנשמ"א, והכי משמע מדלא הזכיר המשנ"ב שהחיי"א לא ס"ל כהט"ז, ותו יעוי' היטב שעה"צ סוף סי' שי"א].

ולשיטתם כל-שכן שהותר טמה"צ ל"צורך גופו" של המוקצה, - [צורך "מחמה לצל" דדבר המותר, אף הוא חשיב "צורך דבר המותר", וכדלהלן].

והנה במשנ"ב סי' ט"ש סקט"ו כתב [בשם מהרי"ל] וז"ל, מותר ללמוד בשבת על השולחן אפי' בעוד שיש עליו מעות וכו' מצד אחר, דאע"ג דדרך לנענע עם לימודו מ"מ לא הוי פסיק רישא.

[וחזינן שלמרות שמזיז ע"י ידו חשיב אינו מתכוון, אבל יש להעיר שאם רואה שעומד להזיז (כגון שמתנדנד יותר חזק) הוי פס"ר ואסור].

ובשעה"צ שם סקי"ט הוסיף וז"ל, אם יהיה לו הפסד ע"י הניעור, אף פס"ר שרי, וכמו לענין חבית כשהיתה עומדת בין החביות וכו', דהא גם בזה אין כונתו בנענועו בשביל המעות, אלא בשביל הלימוד דהוא דבר ההיתר, וכמו בעלמא לענין טלטול מן הצד.

ולפי דעת הפמ"ג והמשנ"ב הנ"ל מובן שפיר חידושו של השעה"צ שהתירו טמה"צ גם מפני צורך אחר כגון צורך הלימוד.

והנה הבית-מאיר ס"ל דלא הותר מפני צורך גופו דהמוקצה, דגדר ההיתר הוא "צורך דבר המותר", וכמתבאר מדבריו בסי' רע"ו דמותר לטלטל נר בטמה"צ כיון ד"להאיר" הוא "דבר המותר". [וגדר דבר המותר אפי' מחמה לצל כמפ' בב"מ סי' ש"י], וגם לשיטת הבית-מאיר י"ל לכ' כדברי השעה"צ שטמה"צ שרי לצורך הלימוד.

והעירוני, שכיון שנקטינן שטלטול בגופו מותר לצורך דבר האסור, והמקור ממתני' גבי קש, וא"כ מתבאר דלא נקטינן דזה חשיב צורך גופו ודלא כהפמ"ג, ומתבאר דלא נקטינן דזה חשיב צורך דבר המותר ודלא כהבית-מאיר. - וצ"ע.

אמנם החזו"א (סי' מ"ז סקכ"ב ד"ה ונראה) חידש ביאור אחר בגדר היתירא דטמה"צ לצורך דבר המותר, דבאופן זה אין טלטול המוקצה מתייחס אליו, ולפי"ז לכ' לא סגי ב"צורך הלימוד". ובכר שיש עליו מעות מצינו רק שפטור מלנער המוקצה מפני צורך המקום (ואפשר דה"ה באינו יכול לנער מטעם אחר עי' להלן).

ובחזו"א (שם) כתב שכשיכול לנער ואינו מנער חשיב שמטלטל לצורך המוקצה, והעירוני דגם לפי סברא זו [וכ"כ רעק"א כנ"ל] אם ההפסד יהיה במוקצה אחר אינו צריך לנער דלא חשיב שהוא לצורך המוקצה המיטלטל על-ידו.

וממשיך החזו"א, ובמקום הפסד אינו צריך לנער כיון שניכר שאי"ז לצורך המוקצה. (ואולי כונתו שניכר לו עכ"פ).

ויתכן שמה שכתב החזו"א שבכשמל"א ליכא חובת ניעור, הוא לשיטתו דהא דבטלטול מן הצד איכא חובת ניעור הוא מטעם שאם מטלטל כשיכול לנער, טלטול המוקצה מתייחס אליו, אבל להסוברים דגם בטלטול מן הצד התירו מפני הצורך ועכ"ז כשיכול לנער חייב לנער בעיניו ראייה לחלק ולומר דבכלי שמלאכתו לאיסור שגם בו התירו מפני הצורך לא הצריכו לנער אף ביכול לנער.

ונר' דהחזו"א לפי שיטתו לא ס"ל למש"כ השעה"צ דכיון שמתנענע לצורך הלימוד שרי דחשיב לצורך דבר המותר. ולא סגי שאינו עוסק במוקצה, אלא בעי' להכרעה שעוסק בחפץ שאינו מוקצה, (ולא סגי במה שנענועו קשור ללימודו מן הספר המונח על השולחן).

ג) החזו"א (סי' מ"ז סקי"ד) חולק ע"ד הט"ז הנ"ל [דס"ל דמותר לצורך מקומו דהמוקצה], והחזו"א ס"ל דההיתר משום צורך דבר המותר ולא שהותר מפני הצורך, וההיתר בכר שיש עליו מעות משום דחשיב שמתעסק בכר [וכלפי המעות סגי בסיבת צורך מקומו כדי שלא יצטרך לנער], וצ"ע לפי דבריו כשהחפץ המוקצה גדול ומונח על חפץ של היתר קטן האם גם בזה נימא דכיון שהחפץ של ההיתר מונח ע"ג קרקע לעולם חשיב שמתעסק בחפץ של היתר, (ועי' להלן).

והנה גם לדעת הט"ז, לכ' לא כל ניקוי שולחן חשיב "צורך מקומו", אמנם אם קשה להשתמש כך [אף אם בפועל משתמש במקום] מסתברא דחשיב "צורך מקומו" דיש חשיבות לדבר.

החזו"א בויכוחו עם הט"ז מזכיר כלי שיש בו אבן ולא כר שיש עליו מעות, ואע"פ שהויכוח הוא בגדר ההיתר ד"צורך מקומו", אולי העדיף להביא ממה שציין לשם הט"ז (לסי' ש"י) ובאמת צ"ע אמאי לא ציין הט"ז לסי' ט"ש דין כר שיש עליו מעות. עכ"פ נר' דאכן כונת החזו"א כסברא שכתב להלן בסמוך סקכ"ב (הובא לעיל) דהטלטול אינו מתייחס למוקצה. - [ולעיל שם סקי"ב ביאר שההיתר לטלטל בגופו הוא דוקא בדרך הילוכו שאינו עוסק במוקצה וכדהתירו "טלטול מן הצד" לצורך דבר המותר].

והנה העירוני ממש"כ המג"א (סי' שי"א סקי"ד) שמתיר להוציא במת במטה לצורך שיוכלו כהנים ליכנס מותר משום צורך מקומו, דלכ' מבואר שם כדעת הט"ז,

דאילו להחזו"א דבעינן צורך דבר המותר לכ' בודאי מתעסק במת, דהא עיקר כונתו שלא תהיה טומאה (ואף שעושה זאת בדרך "פינוי המטה" שהיא מלמטה).

מיהו יעויין במשנ"ב (סי' שי"א סקי"ג) שהביא דברי המג"א וז"ל, וכתבו האחרונים דטלטול מן הצד דהיינו להפכו ממטה למטה שרי לצורך כהנים אפילו שלא ע"י ככר ותינוק דהרי הוא טלטול מן הצד לצורך מקומו דשרי וכדלקמן בסעיף ה'. עכ"ל המשנ"ב. ומבו' שלא התיר כל טלטול מן הצד אלא בדרך ניעור "הופכו ממטה למטה".

אבל עצם ד' המשנ"ב צ"ב, וכי כל היכא דמותר לצורך מקומו חייב לכתחילה [אסיכול] להופכו ממטה למטה.

ולפי דרכו של החזו"א אכתי צ"ב הא דשרי לנער, [ב"אורחות שבת" (ח"ב עמ' קט"ז) הביאו בשם הר"ן דף מג: - ולא מצאתי]. והנה לענין סברת החזו"א בסילוק לכלוך דבטל לקרקע שמעתי לפרש שהכונה מבחינת מעשהו שעוסק בקרקע, ואולי גם לענין ניעור אפשר לומר כן. אלא דצ"ע דהא ברמב"ם הובאו יחדיו ניעור וטלטול ע"י דבר אחר שהותרו לצורך דבר המותר. ולכ' דוחק גדול לומר דטעם ההיתר אינו אחד, ובתוס' דף מג: איירי רק בניעור, [ובתוס' דף קכג. דן גם בניעור וגם בטלטול ע"י דבר אחר].

ולכן נר' לבאר דלהחזו"א ניעור כיון שהוא "טלטול פחות" (וכנ"ל בשם הר"ן), חשיב שטלטולו מתייחס לדבר המותר [שאותו הוא מטלטל להדיא] ולא לדבר האסור.

ואם כנים הדברים י"ל עפ"י דרכו של החזו"א את קו' רעק"א (בהגהות השו"ע סי' ש"ט) ע"ד רש"י דף קמב: דמשמע שצריך לנער מיד, והקשה רעק"א אמאי לא הותר להמשיך כדהתיר הרמ"א סי' רס"ו סי"ב (בשם האגודה) ללכת לחדר אחר לנער כיס שיש בו מעות. ולדברי החזו"א י"ל דבמגביה החבית לא חשיב שהתחיל בטלטול האבן דבמציאות שאינו יכול לנערה כאן הא דמגביה זהו כדי שיוכל במקום אחר להוציא ממנה יין וא"כ הטלטול לצורך דבר המותר, ומשהגיע למקום שיכול לנער אם ימשיך יחל טלטולו להתייחס גם למוקצה. וצ"ע.

[והעירוני ע"ז דהחזו"א עצמו בסי' מ"ט סק"ח כתב דדהיתר להמשיך בכשמל"א משום דפינוי ידו מהחפץ חשיב צורך מקומו, עיי"ש, אבל לא הבינותי דבריו שם, ובאורח"ש סוף ח"ג הביאו בשם הגר"ש אוירבך שליט"א שכונתו שמותר לו להניח בנחת וממילא הוי לעולם תחילתו בהיתר. ואכתי צ"ע].

איברא דלהחזו"א לשיטתו אין מקום כלל לדמות טמה"צ לכשמל"א, דהא להחזו"א היתירא דלצורך דבר המותר אינו משום קילותא דהך טלטול וכנ"ל. (אלא דקשיא עליו מד' האגודה, ויתכן דאכן מדברי רש"י הנ"ל מוכח דלא כהאגודה וצ"ע).

דברי חיזוק והתעוררות (לקראת הימים הנוראים)

ימים אלו, תחילת חודש אב, ימים להתעוררות וללימוד דרכי התשובה ותיקון המעשים, מתחילים לקרוא חומש דברים, יש שכינהו "חומש התשובה" מפני היותו מלא בדברי חיזוק ותוכחה, ימים אלו שבתחילתם אנו אבלים על חורבן הבית מביאים אותנו לדרגה יותר גבוהה של כמיהה לרוחניות ולקירבת אלוקים. (יש שמצאו רמז: תמו"ז ראשי תיבות "זמני תשובה ממשמשים ובאים", א"ב ראשי תיבות "אלול בא").

ההתחזקות בלימוד מתוך עמל ויגיעה, היא המפתח להביא לשינוי ולהתרוממות, אבל כל זה בתנאי שמתבוננים מהי הדרך ובמה להשקיע את המאמצים העיקריים.

מתוך הלימוד באופן הראוי יכול להתפלל ברגש כראוי ולשפוך לבו, ובזכות העמל בתורה זוכה ותפלתו מתקבלת, וכפי שייסד הפייט ב"אקדמות": "דילאון בלעותא, צלותהון בכך מקבל והניא בעותא". ומאידך - בזכות התפלה זוכה ללמוד ביגיעה כראוי ולאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא.

והנה היצה"ר כדרכו עומד לשטן, וטוען בדרך "ענוה" מי אנו נוכל לעשות או לתקן, אבל האמת היא שמצד עצמנו אנו קטנים, ויש שנתרחקו מהדרך הנכונה מעט או הרבה, אבל בו-ברגע שאנו מקבלים על עצמנו ללכת

עפ"י התורה ועפ"י מסורת חז"ל ולאחריהם רבותינו הקדמונים, בודאי ובודאי שמעשינו יהיו חשובים אצל הקב"ה.

נביא נא מעט מתוך דברי רבותינו בעלי המוסר, עמודי היראה.

[עפ"י "אור יהל" מערכות התשובה עמ' רע"ד].

צריך לשאול, הרי נער בר-מצוה לפני שמתחיל בהנחת תפילין, לומדים אתו היטב את ההלכות כדי שידע היטב את כל הפרטים ויוכל לקיים את המצוה בשלמות, וכן לומדים הלכות פסח בפסח וכו', וכולן הנן מצוות פרטיות, והנה מצות התשובה שהיא כוללת את כל שמירת התורה ואת כל תכלית מעשי אדם, האם הלכות תשובה שגורות בפי הכל? היתכן שיקיים אדם איזו מצוה בטרם ידע כלל את הלכותיה ופרטי עשייתה?

אכן חובה גדולה היא עד מאוד לדעת "הלכות תשובה", לפנינו לעינינו יום הדין הולך וקרב, ואנה אנו באים.

(אבות פ"ג) ר' עקיבא [וכו', הוא היה אומר], הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על כל החיים החנות פתוחה והחנוני מקיף והפנקס פתוח והיד כותבת וכל הרוצה ללוות יבוא וילוה והגבאים מחזירין תדיר בכל יום ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו ויש להם על מה שיסמכו והדין דין אמת והכל מתוקן לסעודה. לא רק על נכסיו אינו בעל-הבית ("הכל נתון בערבון") אלא גם על החיים עצמם ("ומצודה פרוסה על כל החיים"), ענין הקפה הוא שהחנוני מרויח וזהו כשנוטל לצורך מטרות רוחניות, והלואה כשלוקח לעצמו עפ"י רצונותיו, ואע"פ שכבר רואה חשבון גדול ("הפנקס פתוח והיד כותבת") בכל-זאת כותב עוד.

דברי חיזוק והתעוררות (לקראת הימים הנוראים)

מיוסד על דברי רבותינו בעלי-המוסר עמודי-היראה

[עפ"י "שערי אור" מאת רבנו הג"ר יצחק בלאזער זצ"ל מח"ס "פרי יצחק"]

- א. יראת שמים - היא הדרך והאמצעי אשר על ידם ניתן לזכות ולהגיע אל התכלית, שהיא עבודת ה', [אשר למענה הכין ה' יתברך את כל הבריאה בכללה והאדם בחיר הנבראים בפרט].
- ב. ראשית יש לבוא לידי יראת העונש, ולאחר-מכן לעלות למדרגה הנעלה שהיא יראת הרוממות.
- ג. והיות ויראת הרוממות נובעת מתוך "דעת שלמה והכרה שכלית", אין אפשרות להגיע אליה אלא אם כבר מקיים תורה ומצוות בפועל ומתרחק מן התאוות החומריות והמידות הרעות.
- ד. ואמנם גם לאחר שזכה האדם ליראת שמים, עדיין מתנהלת במלוא-עוזה מלחמה בין היצר הטוב ליצר הרע, ויש לחפש ולרכוש דרך כיצד להילחם כנגד תחבולותיו של היצר הרע.
- ה. והדרך לקנות יראת שמים היא ע"י שיתבונן בעונש ושכר והשגחה ורוב טובו וחסדו ית"ש על ברואיו וכדו', והתבוננות זו תפעל גדולות ונצורות להשפיע שפע יראת ה' על כל כוחות נפשו ויהיה פחד אלוקים לנגד עיניו תמיד. אמנם כמעט ואין אדם אשר יוכל בכח-עצמו להסיח דעתו מטירדות הזמן, ולהגיעו בעצמו לדרכי החשבון ולדרכי ההתבוננות הראויים.
- ו. והנה גאוני הדורות החסידים הפליאו עצה להגדיל ולהאדיר חכמת היראה והמוסר, ואספו וקיבצו פסוקים ומאמרי חז"ל המדברים אודות יראת ה', וכן הוסיפו עליהם כל דרכי היראה וחשבון הנפש אשר יסודותם בדרכי השכל.

ז. אולם כמו שכל התרופות שבעולם לא יועילו אם החולה אינו רוצה לבקש
מזור למחלתו, כן לא יועילו כל ספרי מוסר ויראה שבעולם למהות מזור
לתחלואי הנפש אם האדם ימנע מללמוד ומלהגות בהם.

לענין ר' דב ב"ר שניאור זלמן ז"ל נלב"ע כ"ג מרחשוון תש"ע ולענין מרת עדינה ב"ר בנימן ע"ה נלב"ע ט' כסלו תש"ע ולענין מרת ניטל ב"ר משה דוד נלב"ע י"ב טבת תשע"א ולענין ר' אשר אלכסנדר ב"ר שלמה ישעיהו הלוי ז"ל נלב"ע כ' טבת תש"ע ולענין ר' אלימלך ב"ר שלום ז"ל נלב"ע כ"ו טבת תשס"ח ולענין ר' יהושע העשיל ב"ר ישעיהו הלוי ז"ל נלב"ע ל' שבט תשס"ג ולענין ר' אברהם אהרן ב"ר אליעזר דוד ז"ל נלב"ע ו' ניסן תשס"ט ולענין הג"ר אליעזר יעקב חיים בהג"ר ברוך יוסף נלב"ע י"ד ניסן תשע"א ולענין ר' שמואל יצחק ב"ר אליעזר ז"ל נלב"ע י"ח אייר תשס"ט ולענין מרת מרים (מלייה) ב"ר יעקב הלוי ע"ה נלב"ע י"א סיון תשע"א

* * *

נא להעתיר בתפילה ולעורר רחמי שמים, לרפואת הרב רפאל מיכאל בן רייך, ולרפואת האברך רפאל שמואל בן יפה ובוגרי הישיבה הק'
שנפטו קשה בתאונת דרכים
לרפוא"ש בתושח"י

e-mail .

zichronmeir@shtaygen.co.il

יוצא לאור ע"י כולל "זכרון מאיר" – חניכי סלבודקה

מקום הלימוד: בית-המדרש סלבודקה – דרכי-אי"ש

רח' האדמו"ר מגור 16, זכרון-מאיר בני-ברק

טל. 050-4125547

כתובת למכתבים:

ת.ד. 557, בני-ברק 51104

Address for letters:

P. O. B. 557 Bnei Brak 51303 Israel

The bank's details for wire transfers

The first international bank of Israel Ltd.

Branch: pagi bnei-brak no: 188

Branch adres: 42, chazon ish st.

Bnei-brak 51511

Swift code: fibilitxxx

Iban: il 45052188000000435120

Name: kollel zichron meir

כתובת עננות "בית יוסף קדימה" ת.ד. 722 קדימה 62920 (מדינת רח' מימון 13), עיר 580447498

שיעור בהלכות שבת מתקיים בס"ד במוצאי שבת קודש בשעה 10.30

הציבור מוזמן

השיעור בכולל קדימה, יתקיים בס"ד בזמן "אלול" הבעל"ט ביום ראשון בשעה 5.00.